

останніх п'яти років валютний ринок України демонструє загальну нестабільність, яку подолати існуючими методами не вдалося. Загальний зростаючий первинний тренд ринку упродовж 2014-2018 рр. був однорідним, що супроводжувалось значною кількістю вторинних та малих трендів. Тривалі вторинні тренди є привабливими для гравців ринку, які здатні як його стабілізувати, так й розхитати. Висока активність гравців сприяє його ліквідності, але лише у випадку забезпеченості достатнім обсягом активів, а сили «биків» відносно паритетні силам «ведмедів». Проте, валютний ринок України не відповідає таким вимогам. За таких умов досить ефективним методом стабілізації ринку є застосування валютних форвардів.

Стабілізуючий ефект притаманний форвардам, які укладаються на строк, більший від тривалості вторинного тренду. Дослідження, проведені нами, дали можливість виявити, що у середньому тривалість вторинного тренду на валютному ринку України складає 20-30 днів. Відповідно до цього, період вторинного розвороту ринку триває до 45 днів. Отже, стабілізуючий форвардний контракт повинен укладатися на період більше 45 днів.

Відповідно до даних НБУ, у 2017 р. на валютному ринку України переважали форвардні угоди на продаж тривалістю від 2 тижнів до 1 місяця, на які припадало 35,08% загальної кількості угод на продаж валютних цінностей на умовах «форвард». Оскільки строк дії контрактів не співпадає із оптимальним, то їх застосування суб'єктами ринку не може забезпечити стабілізації ринку. Така неспроможність підкріплюється також незначними обсягами операцій на умовах «форвард» та переважанням коротких відкритих позицій. На основі зазначеного вище можна стверджувати, що збільшення періоду обов'язкового продажу валютної виручки, ініційоване НБУ, є доцільним.

Крім того, вважаємо, що здійснення операцій на міжбанківському валютному ринку переважно через застосування строкових контрактів матиме такий же регулюючий вплив на ринок, як й запровадження обов'язкового продажу частини надходжень в іноземній валюті. Відтак, широке застосування такого ринкового інструменту стабілізації валютного ринку дасть можливість виконати зобов'язання України щодо ліквідації норм обов'язкового продажу валютної виручки експортерами, сприятиме стабілізації валютного ринку України і здатне виконати роль важливого фінансового інструменту у боротьбі із соціальними та економічними викликами.

Література:

1. Frieden J. Currency politics in the developing world. *Harvard international review*. 2017. Vol. XXXVIII, No. 2. P. 33-36.
2. Herwartz H., Roestel J. Mundell's trilemma: Policy trade-offs within the middle ground. *Journal of International Money and Finance*. 2017. Vol. 75, P. 1-13.
3. Щодо здійснення на міжбанківському валютному ринку України операцій купівлі-продажу іноземної валюти за гривні на умовах «форвард». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v9824500-09> (дата звернення: 1.03.2019).

Шумейко Н. В.

к.п.н., старший викладач кафедри сучасних європейських мов
Київський національний торговельно-економічний університет

ПРОФЕСІЙНЕ НАВЧАННЯ ФІНАНСИСТІВ ТА ЕКОНОМІСТІВ: ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ДОСВІД

Удосконалення професійної підготовки майбутніх фахівців з фінансів та економіки у вищих навчальних закладах України здійснюється на засадах вивчення зарубіжного досвіду та його адаптації до українських реалій. Особливий інтерес у цьому контексті викликає досвід європейських країн. До комплексу різноматематичних

публікацій з проблем професійної освіти студентської молоді в зарубіжних країнах належать праці Н. Ничкало, В. Кудіна, Г. Товканець, О. Шевчука та ін. [1; 2]. Ми звернулись до досвіду Франції та Словаччини – одна з країн є високорозвиненою державою Західної Європи, інша – є країною Східної Європи. Здобутки Франції та Словаччини демонструють високий рівень теоретичної та практичної підготовки фінансистів та економістів, відповідно до світових стандартів в умовах ринкових відносин.

Франція вирізняється з-поміж інших європейських держав різноманітністю типів вищих навчальних закладів. Практична спрямованість навчання майбутніх фінансистів та економістів у ВНЗ Франції є важливим аспектом розкриття професійного потенціалу здобувачів вищої освіти [1]. Так, наприклад, враховуючі сучасні вимоги ринку праці, французький Університет Парі Ест Кретей (Universite Paris-Est Creteil) готує спеціалістів у галузі управління підприємствами, фінансів, міжнародного менеджменту, бухгалтерського обліку, аудиту, контролю тощо [7]. Університет Клермон-Овернь (Université Clermont-Auvergne) здійснює підготовку фінансистів та економістів за такими напрямками, як міжнародний бізнес, менеджмент, бухгалтерський облік та фінанси, менеджмент малих і середніх підприємств, оперативний менеджмент [8]. Бізнес-школа «Ауденсія» (Audencia Business School) дає великі можливості для реалізації кар'єрних амбіцій у сфері менеджменту, медіа та комунікації [3]. Студенти університетів Франції здобувають теоретичні знання, набувають практичного досвіду.

Професійне навчання фінансистів та економістів у ВНЗ Словаччини проводиться за спеціальностями групи «Економіка та менеджмент» [5]. Зокрема, Економічний університет в Братиславі (Ekonomick  univerzita v Bratislave) здійснює підготовку фахівців у сфері міжнародного бізнесу та фінансового менеджменту [4]. В Університеті Матея Бела в Банській Бистриці (Univerzita Mateja Bela v Banskej Bystrici) та у Економічному університеті в Братиславі готують фахівців з банківської справи та інвестицій, управління підприємством, економіки та фінансів [4; 9]. Тренчанський університет Олександра Дубчека в Тренчині (Trenčianska univerzita Alexandra Dubčeka v Trenčine) організовує підготовку кадрів, здатних усвідомлювати і розв'язувати стратегічні питання державного управління, забезпечувати управління людськими ресурсами та персоналом [6]. Сучасна система професійного навчання фінансистів та економістів у ВНЗ Словаччини побудована так, щоб створити умови для реалізації професійних здібностей молоді.

Навчання фінансистів та економістів у вищих навчальних закладах Європи носить практично-спрямований характер. Вища освіта у Франції передбачає здобуття студентом теоретичних знань і практичних умінь, достатніх для успішної самореалізації на ринку праці, у Словаччині – враховує сучасні потреби суспільства, здійснюючи підготовку фахівців фінансово-економічного напрямку за структурованою системою спеціальностей. З огляду на те, що удосконалення системи вищої освіти в Україні відбувається в сучасних реаліях сьогодення, орієнтованих на загальноєвропейські прогресивні досягнення, порівняльно-педагогічні розвідки існуючого досвіду навчання фінансистів та економістів привносять вагомий внесок у дослідження проблем підготовки кадрів у вищих навчальних закладах європейських країн, сприяють поліпшенню навчального процесу в українських університетах.

Література:

1. Ничкало Н. Г. Професійна освіта в зарубіжних країнах / Н. Г. Ничкало, В. О. Кудін. – К.: Вища шк., 2002. – 322 с.
2. Шевчук О. Б. Особливості підготовки майбутніх фахівців фінансово-економічного профілю за кордоном [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://nvd.luguniv.edu.ua/archiv/NN23/13sobpzk.pdf>
3. Audencia [Electronic resource]. – Mode of access : <https://www.audencia.com/>
4. Ekonomick  univerzita v Bratislave [Electronic resource]. – Mode of access : <https://www.euba.sk>
5. Portal V  [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://www.portalvs.sk/sk/studijne-odbory?from=menu1>

6. Trenčianska univerzita Alexandra Dubčeka v Trenčíne [Electronic resource]. – Mode of access : <https://www.umb.sk/>
7. Université Paris-Est Creteil [Ressource électronique]. – Mode d'accès : <http://www.u-pec.fr/>
8. Université Clermont-Auvergne [Ressource électronique]. – Mode d'accès : <https://www.uca.fr/>
9. Univerzita Mateja Bela v Banskej Bystrici [Electronic resource]. – Mode of access : <https://www.umb.sk/>

Шумило О.В.

«Макрофінансове управління», 5 курс
ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені В. Гетьмана»
Науковий керівник – к.е.н., доцент кафедри фінансів Пислиця А.В.

ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД ПОБУДОВИ ПОДАТКОВОЇ СИСТЕМИ НА ПРИКЛАДІ КИТАЮ ТА МОЖЛИВІСТЬ ЙОГО ІМПЛЕМЕНТАЦІЇ В УКРАЇНУ

Фундаментом майбутніх успіхів у розбудові фінансово-стійкої країни, яка стабільно та швидко розвивається є еластична податкова система. КНР яскравий приклад успішного податкового менеджменту на макрорівні. Податкове законодавство Китаю ґрунтується на рівності податкових ставок як для місцевого так і для іноземного бізнесу. При цьому останніми роками в державі спостерігається значна лібералізація фіскальної сфери, що є вагомим стимулом для інвесторів і позитивно відображається на розвитку економіки в цілому.

КНР дотримується наступних принципів в оподаткуванні: справедливість при оподаткуванні. Різницю у податкових ставках необхідно застосовувати тільки для різних видів виробництва, а не різних форм власності; чіткість і простота при обчислюванні та стягненні податків[1].

Податкова система КНР налічує 25 видів податків, які входять до 8 груп податків за функціональною приналежністю:

Податки з обороту. Справляються залежно від товарообігу конкретного підприємства, включають: ПДВ, податок на споживання та податок з підприємницької діяльності.

Податки на прибуток. Суми податку залежать фінансового результату юридичних та фізичних осіб, які є суб'єктами оподаткування, включають: податок на прибуток підприємств, податок на прибуток підприємств з іноземними інвестиціями, податок з прибутку фізичних осіб.

Ресурсні платежі. До цієї групи входять 2 податки: ресурсний та земельний. Вони утримуються з користувачів державними природними ресурсами.

Цільові податки і збори. Особливою рисою даної групи є цільове спрямування акумульованих сум податку, що фундаментально суперечить українському баченню природи категорії «податок». Сюди входять :податок на утримання і будівництво міст, податок за користування сільгоспугіддями, податок на інвестиції в основний капітал, податок на реалізацію землі

Майнові податки: На відмінну від України майнові податки в КНР справляються на державному рівні і фактично не мають пільг в оподаткуванні. Серед них виділяють наступні: податок на спадщину, податок на майно, податок на нерухомість.

Податки з операцій. Дана група податків має регулятивний та стимулюючий характер. Сюди належать: податок за користування автотранспортними засобами та водними судами, податок на обіг цінних паперів, гербовий збір, податок на передачу майна.

Сільськогосподарські податки. Платники даної групи податків, це суб'єкти економіки, що займаються скотарством та землеробством. Сюди відносяться: податок на землеробство, податок на утримання і розведення худоби. Враховуючи схожу